

Vždycky jsem rád ministroval

Foto: Archiv otce Vágate

Otec Vojtěch Vágai má na starosti mládež v českobudějovické diecézi. Protože se o něm ví, že navzdory posměchu i šikaně vždycky rád ministroval, a to navíc téměř od narození, nemohl uniknout naší pozornosti.

Je vážně pravda, že jste ministroval téměř od narození?

Důležité je to slovo téměř :-). Můj tatínek totiž sloužil v Českém Krumlově u oltáře jako akolyta. Ve třech letech jsem prý z kostelní lavice ukazoval směrem k oltáři a volal: „Táta, táta!“ a lidi si mysleli, že ukazuju na pana faráře. Tak se rozhodlo, že bude lepší, když budu s tatínkem ministrovat a bude klid.

Neposmíval se vám někdo, že ministrujete a tatínek je jáhen?

Protože tatínek byl nejen jáhen, ale i Rom, tak se mi posmívali skoro pořád. Volali na mě: „Kostelníku, kostelníku!“ nebo „Papeži, papeži!“ Říkal jsem jim, že zatím papež nejsem, tak ať jsou v klidu, ale bylo to fakt nepříjemný, zvláště když to pak dělaly i malé děti z nižších tříd. Většinou jsem to dostával dvakrát, za to že jsem Rom a navíc že ještě chodím do kostela.

Co vám pomáhalo, když se vám posmívali kvůli víře v Boha?

Já jsem byl na to hrdý, že jsem ministroval, protože jsem to dělal rád. Říkal jsem si, že to přece není nic, za co bych se měl stydět. Jen-

že nejhorší bylo, že nezůstalo jen u posmívání. Jeden kluk, co k nám tak nějak propadl z jiné školy, kde už s ním byly problémy, si mě vybral a šikanoval mě. Neustále mě zasměšňoval a často mlátil. Strašné bylo, že to všichni věděli, dokonce i učitelky, ale nikdo z dětí se mě nezastal a nikdo z učitelů mi nepomohl. Když si pak vybral ještě další oběť, dokonce holku, tak jsem už šel za ředitelem a říkal jsem mu, ať mi pomůže. On mi odpověděl, že se nedá nic dělat, kdyby ho přeložil

na jinou školu, že by tomu klukovi zničil život. Tak ho radši nechal ničit mně.

Co s tím dělali vaši rodiče?

Nic, protože to nevěděli. Já to doma nikdy neřekl, protože jsem se za to styděl, že mě šikanují, a měl pocit, že bych si s tím měl poradit sám. Tehdy jsem se snažil říkat, že ti, co mě mlátí, mají třeba sílu, ale já můžu mít jiné přednosti, a tak jsem se snažil co nejlépe učit a mít dobré známky. Toho kluka, co mě šikanoval, mi prostě bylo líto. Říkal jsem si, že to je ubohý, co dělá, a že si asi nahrazuje něco, co mu dělali jiní. A pak se taky ukázalo, že ho doma mlátil táta, ve škole mu to nešlo, a proto měl potřebu si dokazovat svou sílu na někom slabším.

Co byste poradil někomu, koho z jakéhokoliv důvodu šikanují?

Určitě aby si to nenechával pro sebe, aby to řekl doma, ve škole, panu faráři... Ono se často říká, že si za to ten šikanovaný může sám, jak se chová, nebo tím, co nosí za sobě. Prostě tím, že je jiný, tak si o to koleduje. Ale to není nikdy pravda, to si jen omlouvají svou lhostejností ostatní, kteří nechtějí pomoci. Neabsurdnější bylo to, když mě šikanovali za to, že jsem chtěl být dobrým člověkem a křesťanem. To jsem nechtěl změnit. Nechtěl jsem být jako oni. Na druhou stranu si pamatuju, že když mě uráželi, že jsem Rom, myslel jsem si, že když si budu doma pořádně drhnout kůži kartáčkem, „vyčistím se“ a budu mít od nich pokoj. Ale nešlo mi to.

Na šikaně je nejstrašnější ta samota, ve které se bezmocné dítě snaží vyřešit problém, který samo vyřešit nemůže. Jasně bych chtěl taky říct všem, kteří vidí, že někdo někoho šikanuje nebo si „jenom“ z něho dělá pořád legraci, ať se ho zastanou, ať to řeknou dospělým, ať ho v tom nenechají samotného, protože to nikdy pro toho bezbranného ani v nejmenším legrace není.

Když někdo vyrůstá ve zbožné rodině, tatínka má jáhna a ministruje na několika nedělních bohoslužbách, mnozí v okolí předpokládají, že bude knězem. Bylo to také tak u vás?

K nám domů chodila celá řada kněží – jednak z okolí a jednak i mnozí vojenští kaplani, kteří se v Českém Krumlově připravovali na zahraniční mise. Ti vyprávějí, jak jsem po domě jako batole lítal s roztaženýma rukama a volal: „Pán s vámi!“. Takže se asi dalo čekat, že se stanu knězem, ale pravda je taková, že jsem na střední škole začal přemýšlet, co v životě mám dělat a kde je smysl mého života a jeho naplnění. Láhalo mě být designermem nebo architektem. Hodně jsem se za svou budoucnost modlil a dost mě to trápilo, protože jsem věděl, že by si tatínek přál, aby jeden z jeho synů byl knězem. A hodně lidí se tímto pohledem na mě dívalo.

Co vám ještě pomáhalo v rozhodování?

Nepochybně kněžské příklady. Měl jsem fakt výhodu, že se kněží u nás doma objevovali docela hodně a na každém se mi v jejich stylu kněžské služby líbilo něco jiného. Pozoroval jsem, jak žijí s Bohem a jací jsou ve svých postojích, poslouchal, jak se oni stali kněžími, a to mi bylo velikou inspirací.

Konečné rozhodnutí jsem pak udělal na exerciciích při jedné celonoční adoraci, kde jsem prosil Boha, aby mi dal jasně poznat, k čemu mě vede. Potom mě naplnil takový pokoj, že jsem o svém rozhodnutí řekl jen svému knězi.

Ani po vstupu do semináře vás radost z ministrování neopustila?

Neopustila, a proto mě otec rektor, což je vlastně ředitel semináře, pověřil po několika letech službou nazývanou prefekt ritu. To je bohoslovec, který má v semináři a při všech bohosloveckých akcích na starosti liturgii. Řídí všechny obřady v semináři i třeba

v katedrále, pokud tam bohoslovci ministrují. Spolupracuje s hlavním celebrantem na výběru textů, nacvičuje liturgii s bohoslovci a zodpovídá za průběh celého obřadu.

Uvědomoval jsem si čím dál víc, že úkolem nás ministrantů při bohoslužbě je skrze naši službu umožňovat lidem v kostele setkat se s Bohem. Věřím, že čím je naše služba lepší, bez chyb, zmatků a všech rušivých situací, tím má větší šanci každý v kostele se hluboce a osobně setkat s naším Bohem.

Nyní jste v českobudějovické diecézi ředitelem diecézního centra mládeže. V čem spočívá vaše práce?

Připravujeme projekty pro mládež, ve kterých se snažíme přiblížit Boha mladým lidem a současně přiblížit mladé lidi Bohu. Přitom jim chci ukázat úžasný rozměr naší Církve, že na život s Bohem nejsou sami. Tyto projekty slouží k tomu, aby mladí lidé poznávali více Boha a uměli ho do svého života více přijmout. Asi nejlepším příkladem takového projektu je náš letní tábor ENERcamp, který pomáhá mladým lidem, aby se nebáli o Bohu mluvit s ostatními.

V současnosti nemáte žádnou vlastní farnost. Kde by vás mohli potkat čtenáři, kdyby se s vámi chtěli setkat?

Farnost nemám proto, abych mohl být každou nedělí v nějaké farnosti v diecézi. To je super, že máme možnost se tak potkat, popovídat. Já se dozvím, co mladé lidi v dané farnosti trápí, že se třeba snaží založit společenství mládeže, a mohu jim poradit nebo předat kontakt na někoho v okolí, kdo měl podobnou zkušenost.

Máte nějaké celodiecézní akce, kde by se mohli ministranti potkat?

Jasně, zvu všechny v únoru na diecézní minist-

rantský floorbalový turnaj nebo na letní ministrantské tábory, které budeme o prázdninách pořádát. Také se určitě uvidíme na diecézním setkání mládeže v Českých Budějovicích v sobotu před květnou nedělí.

Co byste na závěr popřál našim čtenářům?

Aby to byli dobří kluci, ze kterých vyrostou dobří muži s pevnou vůlí. Líbí se mi, že pevná vůle je něco chlapského. V Bibli je krásný příklad, jak se Bůh dívá na člověka, když si vybírá jako krále pro izraelský národ mladíčkého Davida. Dívá se do jeho srdce a vybírá si ho právě kvůli vnitřní kráse. Ne proto, co dělá nebo jaké má svaly, ale jaké má srdce. Vidí v něm obrovský potenciál dobra. Stejný Boží pohled zažíváme všichni, Bůh zkoumá naše srdce a navzdory našim slabostem a hříčům, které nám odpouští, vidí to obrovské dobro, které můžeme všichni udělat. I v každém z ministrantů je veliké množství dobra, které se nemusí bát skrývat, a naopak se o ně můžeme s ostatními podělit. A to mi připadá chlapské, když se o své schopnosti a své dary umím a chci dělit s ostatními. I když to někdy není lehké, i když se mi nechce. A to se učíme právě v ministrování. Takže přeju klukům, aby je co nejlepší ministrování dovedlo k tomu, aby se stali opravdovými muži s pevnou vůlí a čistým srdcem.

Děkujeme mnohokrát za rozhovor i pozvání a přejeme vše dobré ve vaší službě.

Zajímá tě, co otec Vojtěch zažíval na střední škole, jaké zážitky měl s vojáky, co radí klukům, kteří chtějí poznat své povolání, nebo jak se cítí novokněz před první zpovědí? Přečti si nekrácený rozhovor na www.tarsicius.cz/clanky/archiv.php.